

Groëra Franciszka

Dzielnice: Targówek

Osiedla: Bródno

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1998

Opis

Są dwie postaci o tym imieniu.

Franciszek Gröer (1807-1876) - lekarz chirurg. Pochodził z podbielskiej wsi Przewóz Nurski. Kształcił się w Warszawie oraz Wilnie, podczas powstania listopadowego był lekarzem wojskowym w lazarecie za Żelazną Bramą, od 1838 roku pracował w warszawskim Szpitalu Starozakonnych, gdzie pięć lat później został ordynatorem oddziału chirurgicznego. W 1858 roku przejął obowiązki naczelnego lekarza Szpitala św. Ducha. Początkowo pracował na Starówce, po dwóch latach starań doprowadził do otwarcia jego nowej siedziby przy ul. Elektorальной. Ogłosił drukiem - głównie na łamach "Pamiętnika Towarzystwa Lekarskiego Warszawskiego" i "Tygodnika Warszawskiego" - wiele artykułów dotyczących osiągnięć współczesnej chirurgii (sam przeprowadzał pierwsze operacje onkologiczne). Zajmował się również zagadnieniami z pogranicza laryngologii, opisując metody leczenia zapalenia języka, pierwsze przypadki włókniaka nosogardzieli, objawy zapalenia zatok i krtani. Był członkiem honorowym Rady Lekarskiej Królestwa Polskiego oraz wieloletnim członkiem, a później członkiem honorowym Towarzystwa Lekarskiego Warszawskiego. Opisał historię Szpitala św. Ducha. Zmarł w Warszawie.

Franciszek Gröer (1887-1965) - lekarz pediatra, muzyk, fotografik., lingwista biegle władający 9 językami. Był wnukiem wspomnianego wcześniej. Pochodził z Białej (dzisiejsza część Bielska-Białej), w 1902 roku przyjechał do Warszawy, gdzie wstąpił do V klasy szkoły średniej im. Wróblewskiego, jednak maturę zdawał w Petersburgu. Potem przez rok studiował w Konserwatorium Muzycznym a w latach 1906-1911 na Wydziale Medycznym Uniwersytetu Wrocławskiego. Okres I wojny światowej spędził w Wiedniu, gdzie w 1916 roku habilitował się. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości zamieszkał we Lwowie i objął obowiązki kierownika Kliniki Pediatrycznej Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jana Kazimierza a także wykładał na uczelni. Zorganizował tam m.in. laboratorium analityczne, pracownię radiologiczną i przychodnię przyszpitalną z dostępnością do lekarzy wielu specjalizacji. Jednocześnie prowadził badania nad czerwonką, błonicą, znaczeniem adrenaliny na organizm człowieka i gruźlicy u dzieci, tworząc podstawy polskiej szkoły ftyzjatrii pediatrycznej. Dodatkowo - w latach 1931-33 - pełnił funkcję dyrektora administracyjnego tamtejszej Opery. Był jedynym uczonym uwolnionym przez hitlerowców z grupy profesorów zamordowanych 3 VII 1941 roku na Wzgórzach Wuleckich. Wysiedlony ze Lwowa w 1946 roku początkowo zamieszkał w Bytomiu. Po wielu pracach udało mu się uzyskać szczepionkę przeciwbłoniczną, czym zainteresował

lekarzy w USA i Wielkiej Brytanii. Wrócił do kraju po dwóch latach i w 1951 roku został początkowo kierownikiem Oddziału Gruźlicy a następnie dyrektorem Instytutu Matki i Dziecka. Przez dziewięć lat dojeżdżał tu z Krakowa, mieszkanie w stolicy otrzymał dopiero w 1960 roku. Aktywnie działał w Nadzwyczajnej Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich. Zmarł w Warszawie.

Spoczywają:

Cmentarz Powązkowski, kwatera 16, rząd II, miejsce 26/27.

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1998.03.02
